

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 флоринти у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнице у Србији стане лист овај дукат цесарски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Број 38.

Предмату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронова печатња у Земуноу, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожић у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

Железница у Србији.

Још дванајест дана на ће се решити: које ће друштво да гради железницу кроз Србију. То је оно важно питање, којим се сада у меродавним круговима у Београду занимају. Ваљда је већ опредељен правац српске пруге, решено код које ће тачке да се скопча српска линија са турском, а то је било неизвесно кроз дуже време. Сад се дакле само пита: који су најбољи услови по Србију и које друштво даје највећу гаранцију?

Интересантно је видети, како српска престолница постаде стециште толиких противних интереса, како се у предобљу српских регената од неког времена стичу заступници оних новчаних сила европских, које од петнајест година амо толико пута имајасмо прилику да видимо, где се више-мање по свима крајевима Европе међу собом боре. Са владом Наполеона III. настаде нова епоха не само у политици него и у економном погледу. „Креди-мобиље“ браће Перер изашао је као цински такмац старим новчаним силама, с којима се бораше сваком приликом, а за најновије своје бојиште изабра Србију, а то поводом грађења српске железнице. Јер један од главних тражилаца, што иште дозвољење да гради ту железницу, то је аустр. јужно железничко друштво, коме је заштитник Рочилд; други тражилац, природни супарник овога друштва - то је аустријско државно железничко друштво, које стоји под протекцијом „Креди-мобиље.“ Познато је, да је у Београду заступник аустријског државног железничког друштва барон Федор Николић, унук великог кнеза Милоша, дакле члан династије, што влада у Србији, и који може још доћи, услед потоњег закључка скупштин-

ског на владу у Србији. Види се дакле, да аустријско државно железничко друштво бољега заступника није могло наћи.

Али не само ове личне надмоћности, него и финансијске користи по Србију као да изискују, да се прими понуда гоесп. барона Николића и да му се изда дозвола да гради железницу кроз Србију. Јер пробитачније је по државну касу, веле, кад се гарантује за деветнајест тисућа франака од километра, него са двадесет и две, двадесет и три до двадесет и пет тисућа. Шта више чујемо, да аустријско државно железничко друштво само хоће од те знатно попуштене суме од деветнајест тисућа франака 30% на се да узме; неки пак веле, да неће то оно само за се, него заједнички са мађарском владом. На тај би начин српска железница била субвенционисана од стране државе, дакле би Србија у тако важном подухвату зависила од туђе владе! Кад знамо, да економну зависност од политичне само један корак раздваја, то ћемо појмити, како је понуда г. барона Николића само привидно пробитачна по Србију у финансијском погледу. Изриком велимо „привидно“ и „по Србију,“ јер у ствари је од користи само за Угарску.

Оваку „добру“ по финансију понуду не може да стави његов главни конкурент - јужно жељ. друштво; јер овај се обазире само на трговачке факторе а не на политичке, који су код аустријског државног железничког друштва меродавни. Интерес Угарске захтева, да источна трговина узме пут кроз Мађарску, којој је ерце Пешта. Грађење сваке друге пруге, која не би додирнула ту средереду угарског државног и трговачког живота, Мађари хоће да осујете, а за то су готови да принесу жртве. Мађарима је противна свака железница, која би имала Бео-

град за своју излазну тачку а не би при том Пешту додирнула. А то је оно, што јужно аустријско железничко друштво намерава. Београд би се са свим еманциповоао од Пеште и постао би на југо-истоку доиста оно, што је Хамбург на западу, кад би са једне стране српском железницом био скопчан са турском пругом а с друге стране пак са западом јужном аустријском железницом. Са севером је Србија већ скопчана железницом, главни део извозне њене трговине већ узима пут преко Базијаша, са севера долази и Дунав и Тиса, просецајући најплодније делове угарске државе; дакле је Србија већ свезана са севером природном и вештачком свезом, али није са западом, што је по њу исто тако важно, да не рекнемо још важније. — Србија ће доћи са западом у непосредну железничку свезу само тако, ако пруга кроз њу није у рукама оног друштва, кога је заступник барон Николић; само онда играће корисну по њу улогу као посредница у светској трговини ако или једном домаћем или ономе друштву изда концесију, које располаже турским пругама.

Главна је тачка у уговору, што га је ту скоро Давуд-паша у Паризу закључио, да се турска железница мора провући кроз Босну до Саве код Брода или још даље западу. Босанска железница је српској прузи главни такмац у погледу на трговину између истока и запада. Оно друштво, у чијим су рукама железнице турске употребиће ту своју позицију на то, да источну трговину упуту кроз Босну, а не кроз Србију, ако непријатељски одношаји постоје између српског и турског друштва. Тад ће се српском железницом само локална трговина служити, светска пак узеће правац кроз Босну.

(Свршиће се.)

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ ВЕСТИ.

Земун. За сутра је заказана седница варошког заступништва, због „важних предмета,“ вели позивница. Уједно се спомиње и неки дисциплирани параграф општинског закона, коме као да се већа сила приписује, да општинари долазе на дужност, него самој важности предмета, о којима ће се већати.

Нису нам познати предмети, који ће доћи у претрес на овом састанку варошког заступништва; но у интересу здравља и угодности наших суграђана желели би да се ставе на дневни ред и ови предмети:

1. Да се код ове суше и нечистоће улица у нашој вароши општрије врши уредба, којом се забрањује, стоку кроз варош гањати. Та ваљада не постоје неке уредбе само с тога, да се не извршују! Дан на дан види се, где се чопори вслова, свиња и оваца терају кроз варош, разријавши облаке од прашине.

2. Да се уклоне свиње, што се дан на дан са толиком угодношћу ваљају по блату у олуку пред кућом „код пужа“ на великој пијаци.

3. Да се пивару г. Соненфелду забрањује, да не храни у вароши чопор свиња, које се ваљају по ђубрету, што је по дунавској обали у толикој цинској количини нагомиљано. Ово ђубре није с тога ту нагомиљано, да се реченог пивара свиње по њему угодно ваљају, него служи за одвраћајући пример, да свет види, колико је ружно нечистоћа.

Имали би дневни ред општинског већа још са неколико предмета тог рода умножити, кад не би знали, да се све на једаред не може извршити. Даном приликом продужићемо овај списак.

(Главна црквена скупштина) држана је 15. јула 1869. Председник г. др. Миланковић, потпредседник г. Ст. П. Марковић, перовођа Ст. Л. Милашиновић; приступна беху 44 скупштинара и пречасна г.г. протопресвитер А. Живановић и Никола Савић парох.

По отварању седнице прочита г. председник изјаву општинског перовође г. Димитрија Руварца, у којој јавља, да због тога, што му зваље општ. перовође много времена односи, на свом дојакшњем зваљу оставку даје, — црквена скупштина узима споменуту изјаву на знање и једногласно се на његово место за перовођу изабере г. Ст. Л. Милашиновић. — Милашиновић изјављује, да би се поверења примио, али ће му кадикад школеке и учитељске дужности пречити присуствовање седницама, на што чланови скупштине г.г. свештеник Савић и Ж. Лончаревић обећавају, да ће га у тим приликама заменити.

Члан скупштине г. Панта Барјактаровић доноси: да се од стране овдашње црквене општине

пошаље Бег. Светости г. Патријару пажња, у којој се има навести: да се најави негодовање, што је сабор незаконито распуштен и да се умоли, да се сабор што пре продужи, настави. Решено је: предлог се једногласно усваја и изабира се одбор у лицима председника г. дра Миланковића, перовође г. Ст. Л. Милашиновића и предлагача г. П. Барјактаровића, да речено изјаву напишу, црквеном одбору прочитају и поштом Бег. Светости пошље.

Члан П. Барјактаровић предлаже, да црквена општина свога посланика г. дра Јована Суботића у своју средину позове, да их о свом раду на сабору извести, закључено: да се писмено умоли и позове, да у средину ове општине дође.

Свештеник г. Никола Савић изјављује у име свештенства, да се у смислу закључка последње црквене скупштине међу собом нису могли сложити и поравнати; него чине о порезивању парохијала предлог следећег садржаја: да се досадањи бир уаме трило. Још изјављују, да пристају у име стана на накнаду по сто форината аустр. вредн. Решено је: да се ствар та одложи до идуће седнице, у којој би имали и сва г.г. свештеници присуствовати, да се ту с њима договорно ствар реши.

Члан скупштине г. Петар Вукомановић предлаже: да се у оној изјави, што се од стране ове општине Бег. Светости патријарху шаље изрично наведе, да се оvd. општина у смотрењу распуста саборског потпуно слаже са протестом и изјавом изданом на јавност од двадесетдевет народних посланика. Решено је: да се предлог тај са оним већ донешеним закључком у тој ствари у склад доведе, јер се једногласно усваја.

Председник прочита допис дивизионе команде, у коме се вели, да мајистрат земунски има г.г. свештеницима за досадање њихово службовање плате подати из варошке благајне, док се парохијал не покупи. Решено узима: се на знање.

— Ове седмице јако занимаше наш свет гласови о разбојнику Максиму Мачванину и дружини његовој, за кога се говорило, да се налази у најближој околини наше вароши. У прошлу суботу јављено је телеграмом из Митровице овдашњој полицији, и то ноћу око 9 часова, да је Мачванин са тројицом својих другова, прошавши Руму узео пут Земуна. Услед ове вести поседнуле су страже све друмове, и истраживаше сва пролазећа кола. Други дан опет је јављено из Митровице, да су Мачванина видели око 5 сахата у јутру близу села Вогањ и око 11 часова пре подне у румеком кукурузу и почем је у румеком и иришком срезу хајка наређена, то су претпостављали, да ће се он дојти ушутити у Границу. Исти дан после подне запиташе румеку власт, да ли што ближе знаде о разбојнику, но ова одговори, да су му траг изгубили. У понедеоник пре подне у 11 сахата стиже опет телеграм из Руме, који званично јавља, да су тројица Максимова друга у Руми ухваћена, а да је извесно, да се Максим налази на путу Земуна. То извешће румске власти даде повода овдашњој полицији да заште војну асистенцију од земаљске власти у Варадину, која је дозволила, да једна

кумпанија од овдашњег гарнизона заједно са полицијом стражари, и тако поседоше земунски хатар прима Батањици, Добановцима и Угриновцима. У вторник исказаше вандровци, да су Мачванина у исти дан у јутру видели на путу између Батанице и Новог Пазува. Они га познадоше, јер су они дан пре с њиме заједно путовали. И неки францталци видоше зором таквог човека где лежи крај батаничког кукуруза, који кад су се они приближили, устао и међу кукурузом се изгубио. Даље није се ништа више чуло о том разбојнику, за кога мађарска влада плаћа 1000 форината, ако га живог ухвати, а 500 форината за мртвога. Максим Мачванин је човек од својих 32 годуне, високог је узроста и широки груди, особито су у њега руке и ноге велике, дугачког и бледог је лица, црне косе, очију и бркова, и дугачка носа.

— Из Панчева нам јављају, „да је посљедњи број „Панчевца тек у понедељник после подне раздат. Задржала га је полиција с тога, што уредник није хтео да штампа у листу изјаву учитеља на реалци на оно „припослато“ што јавља за грдне нанешене на чау и пред ђацима ерпској народности од учитеља на реалци Мајера. Уредник „Панчевца“ био је у потпуном праву, што не хтеде у ерпском листу печатати немачку изјаву. Међу тим је пред судом доказано, да је речени Мајер доиста грдио народ ерпски, пред својим ђацима, међу којима имаде и Срба. Доиста лена понашања од једног „ц. к. професора!“ Услед овога речени Мајер не може остати даље учитељ у нашој вароши, где је већина грађана оне народности, о којој се је он онако скандалозно изразио. Ту му не помаже протекција, коју ужива. Он мора бити премештен из Панчева ма му био отац царски јахач или не . . .“

— Наш дописник из Београда нам јавља: Нема за сад ништа тако важнога. Настао је мртав сезон. Свет се разишао по купатилима. Готово никаква кретања ни у ком погледу. И сама журналистика београдска не доноси тако важних предмета. Умерено-либерални листови хвале устав, доказујући да је он израз народне воље, да одговара нашим погребима и ступњу нашега образовања, и баш ни једне речи у покуду његову. Можда би се нашло, који би и по коју опору по устав рекао, али цензура шта ради?! Тако излази у „Једин-

ству" чланак: „поглед на нови устав с обзиром на скупштинске седнице.“ у коме се разлаже и доказује, како је владин пројект устава погодио баш како ваља народне жеље и да све могуће услове, које српски народ воде срећној будућности, а у коме се у исто време претресају и обарају убитачни предлози смедеревског посланика г. Стајковца. Чудно је за цело како писац тога чланка не нађе у пројекту ништа с чим се не би слагао, а тако исто код Стајковчевих пак предлога ништа што је по народ корисно. — Наш неуморни и једини раденик на пољу природних наука г. др. Панчић путује са техничарима по Србији, прибирајући материјала за „Флору Србије.“ Ко зна, каква је та ствар, за цело се мора чудити труду г. Панчића. Ово дана приспео је у Студеницу, где ће се. мислим подуже забављати, јер је то место најинтересантније за природњака. — Код нас се разнео глас да је народна странка на карловачком сабору почела викати и на саму православу веру, да хоће Србе да подутерани и т. д. Држим, да то није ништа друго већ измишљотина калуђерека како би странку оцрнели пред светом и осигурали свој опстанак, који се са данашњим појмовима ни мало не слаже. — У ужичкоме округу много су се осилили хајдуци. Ту пре неки дан прича ми неки ужичанин, како су ударили „намет на вилајет“ као оно Турци зулумџари; вели, поруче коме да им пошље по двадесет-тридесет дуката, рука, чебане и тако даље; при том му припрете да ће га убити, попати или му одагнати и побити етоку, ако не пошље, па богме то и учине. Власт их једнако гони а двојицу тројицу су у хватању убили. Њиховог чувеног харамбашу никако да ухвате, ма да га већ можда десет година хватају а сада је стављена на његову главу уцена од 100 дуката. Зликовци су, тешко нама, Срби већином из ужичког округа. — Овај час читам у „Срп. Нов.“ промене у министарству. Г. Ценић је истушио, на његово место наименован г. Јован Илић за министра правде. Председништво министарства пак поверено је министру вн. дела г. Радивоју Милојковићу. Још и друге промене у високим звањима изчекује се. Говори се, да ће председник савета г. Мариновић дати оставку, а а за војеног министра г. Јоцу Бели-Марковића извесно је, да ће истушити из министарства услед неке изјаве, што ту чинише официри у погледу

на устав, и што он то није запретио. (Чули смо с друге стране још за врло озбиљну ствар, а и у страним листовима нешто о томе читасмо, по ми ју саопштити не можемо. У.)

— У унгарској делегацији у Бечу ово дана беше војничка делегација у претресу, о којој се живо дебатовало. Ми ћемо у идућем листу опширно извешће донети о томе по нас интересантне предмету.

— Буџетски одбор делегације царевиноског већа одобрио је тајне издатке министарства спољних послова у суми, која је и лане постојала. Напротив одбацила је предлоге: да се смањи додаток посланику у Паризу; да се укине посланство у Риму и на мањим европским дворovima, и у државама, које припадају северном немачком савезу. Међутим примљено је да се укине посланство у Брауншвајгу и Олденбургу.

— У Кракови било је немира због онога грозног дела, коме је власт ушла у траг у манастиру калуђерица. Светина је јуришила на манастир, разбила капију и полупала све прозоре. Узбуђеност је велика, и очекују се нови немири. С тога стоји војска у приправности.

— Као што вам је већ познато, пишу „Јед-у.“ нови босански везир Сафет-паша приспео је у Сарајево 11. јунија. Тек што је на босанску земљу крочио, просну се пред-а-њмоге тужбе са свијех страна Босне против меџлиза, чиновника свакога реда и закупника царске десетине и у опште против насиља и зулума, који се непрестано од владиних људи народу чини. У самоме Сарајеву предато му је такијех харзохала (тужба) преко 37 заједно од Срба сва три закона.

— Руски лист „Вјест“ јавља, да ће доћи цар аустријски и краљ пруски на позив цара Александра на маневру, која ће бити у Одеси.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч, 19. јула. (Телеграм) Шеница у Буну: моришка 86½-фунт. по 4.85, перјамошка 87-фунт. по 4.60; ст. београдска у Ст. Београду 88/90-фунт. по 4.65; шопронска 87/89-фунт. по 4.25, 88/89-фунт. по 4.45. Словачке ражи у Бечу 83-фунт. по 3.80. Словачка јечма у Бечу 71/72-фунт. по 3.15, нова роба. Мађарска зоб 45-фунт. по 1.98, 48-фунт. по 2.08. — Промет са шеницом 30.000 мерова.

Пешта, 19. јула. (Телеграм.) Целе недеље жива радња, што нема кише, особито са кукурузом, који је најмо скочио, са 25/35 повчића од цолцента. Прекјуче продато је за септембар цолцента по 2.65/70, но данас, што барометар и облачно време слуги на кишу, попустила је цена, и имаоци нуде га по 2.50/55. Уванска жита нешто боље, продаје се по 4.25/30 за септембар и октобар. Друге врсте без промене.

Трст, 19. јула. (Телеграм.) Због слабе вести из Инглеске, нема ни овде живости, но цене се држе номинално. Банатског кукуруза стар (116 фунти) по 4 фор., а босанског по 3.90/95. Жита, 114/116 фунти 6.60/70. Јечам и зоб не пролазе.

Сисак, 19. јула (Телеграм.) Због трстанске вести и што нема довољно робе, овде је слаба радња, но цене држу се, и исте су као и прошле недеље.

Стање воде Саве.

Код Земуна:

У четвртак 17. јула 8 с. 0 п. над нул. Суво.
„ петак 18. јула: 7 с. 11 п. над нул. Суво.
„ суботу 19. јула: 7 с. 10 п. над нул. Суво.

Код Митровице:

У четвртак 17. јула 1 с. 6 п. над нул. Суво.
„ петак 18. јула: 1 с. 3 п. над нул. Суво.
„ суботу 19. јула: 1 с. 2 п. над нул. Суво.

Код Сиска:

У четвртак 17. јула 0 с. 4 п. под нул. Суво.
„ петак 18. јула: 0 с. 5 п. под нул. Суво.
„ суботу 19. јула: 0 с. 5 п. под нул. Суво.

Земун. Скопљен је полгодишњи рачун наше штедионице. У јасноме су нам прегледу пред очима изложени бројеви, који казују, колики је посљедњих шест месеца био штедионички рад. Они нам казују, како тај завод од дана на дан напредује и како све више поверење стече код публике. Леп је резултат, што га је наша штедионица за кратко време свога постанка имала, и тим већма му се радовати можемо, кад се на наше околности обазремо, кад помислимо, да је наша месна трговина доста ограничена, и да у Земуну још и другог знатног новчаног завода, као и јакних банкарских кућа имаде, којих се промет скупа на милионе рачуна.

Полгодишњи обрт штедионице у овој је слици изложен.

А. СРАВНЕЊЕ ГОТОВИНЕ.

Примање.

Готовина благајне	ф.	17548.—
Полгодишњи улови	„	110474.22
Уплаћени вајмови	„	1408.96
Камате од вајмова	„	2497.38
Есконт меница	„	42288.09
Камате од еск. меница	„	1324.74
Вајмови на валогe	„	2400.—
Камате од тих вајмова	„	56.78
Провизије и писарине	„	640.96
Камате касније уплаћене готовине	„	21.65
Вапредни вајмови	„	1279.01
Штампарске ствари	„	84.80
Непосредне штедиларине	„	3.80
	ф.	180023.19

Давање.

За набавку ствари	ф.	4.80
Повраћено на уложнице	"	24920.12
Камате од уложених капитала	"	158.19
Займови на непокретности	"	34793.53
Есконт. меница	"	75263.09
Займови на залог	"	8662.—
Ванредни займови	"	2448.55
За штампарске ствари	"	257.46
Разни трошкови	"	89.20
Плате званичницима	"	700.—
Награде	"	39.—
За кирију	"	175.—
Непосредне штемпларине	"	3.80
Готовина 30 јуна 1869.	"	32508.45
	ф.	180023.19

Овај преглед доиста показује леп напредак у радњи штедионичкој; но да би се то још боље видело, сравнићемо садашње стање са оним при концу лањске године, јер та ће слика тек напредовање овог нашег завода показати.

Б. СРАВЊЕЊЕ ИМОВИНЕ.

	1869. год. 30. јуна	1868. год. 31. дец.
Потраживање.		
Наменштај и набавке	ф. 1157.30	1152.50
Займова на непокретн.	" 95291.50	61906.93
Меница есконтваних	" 47375.—	14400.—
Займова на залог	" 7024.—	762.—
Ванредних займова	" 1229.24	59.70
Штампарских ствари	" 950.61	777.75
Готовина благајне	" 32508.45	17543.—
	ф. 185536.10	ф. 96601.88

Дуг.

Акцијске главнице	ф. 20000.—	20000.—
Улога заједно са капиталисаном каматом	" 164394.55	76484.79
Пренесених камате од еск. меница	" 516.19	—
Добитка	" 625.36	117.09
	ф. 185536.10	96601.88

Још да видимо, да ли је било користи по акционаре од штедионичке радње. То ће овај преглед показати.

В. СРАВЊЕЊЕ ДОБИТКА.

Расход.

Камате од уложених капитала	ф. 2513.85
Разни трошкови	" 89.20
Плате званичницима	" 700.—
Кирија	" 175.—
Добит првих шест месеца 1869.	" 547.27
	ф. 4025.32

Приход.

Камате од займова на непокретности	ф. 2497.33
Камате од еск. меница	" 808.55
Камате од займова на залог	" 56.78
Провизије и писарине	" 640.96
Камате од ванредних займова	" 21.65
	ф. 4025.32

Њ Земун, 19. јула. У прошлости листу изложили смо кратак преглед о резултатима жетве, која је свршена више-мање свуда при згодном времену; сад ћемо да говоримо о изгледима за житну радњу. Ова неће бити особито жива, то је бар мишљење по свима главним тржиштима и од свуда јављају да цене попуштају. У том смислу долазе извештаји из Пеште, Трста, Аугсбурга и Лондона, а што из Париза јављају, да су цене брашну чврсте, то се мора при-

писати маневрама на берзи. И из Америке долази још непрестано лањска пшеница у Инглеску а то траје још од пролећа.

Великоме експорту хране не можемо се у опште ове год. надати и само ће се држати на цени она пшеница, која је добра у коју млинари троше; јер је све већи износ брашна на запад и преко мора у Бразилију. Док је лане свега око 3200000 цената брашна изнешено из аустријско-угарске државе, првих шест месеци ове године већ је изнесено 2700000 цената.

Добили смо данас са свију главних житних тржишта телеграма, који за стагнацију у радњи са храном јављају. Само из Пеште јављају за неку живост, особито у обзир на кукуруз. Али уједно јављају и за узрок тој живости: конјуктуре због природне околности нису данас толико меродавни. И код нас врућина већ несносна је постала, али за кукуруз још дуго није погубелна. Термометар показује 29 ст. у ладу.

Списак. 16. јула. (о. д.) У недељу 23. о. м. била је овде основна главна скупштина уписника граничарске конзорције. Присутни чланова било 36, који су још други 89 чланова заступали. Од друге банске пуковније послан беше г. мајор Рудолф Лушински као државни комесар. Као председник буде изабран г. Иг. Батушић а као перовођа г. адвокат Мате Ивић, који на позив председника у неколико речи растумачи за дају те скупштине. После тога приђе се к расправљању појединих предмета и трајала је дебата од 10 сахата пре подне до 2 сахата после, а од 3 до 10 сахата у вече. Најглавнију дебату проузроковала су три од г. М. Ивића замeтнута питања и то: 1. како да се у склад доведу уписивања од провинцијалаца са принципом граничарске конзорције; 2. да се два шира одбора изабере и то једног за сремско-банатску, други за хрватску границу, који одбори из свог круга по два члана за ужи одбор имају бирати; 3. у каквом размеру морају стајати граничарски гласови прама провинцијалним у том ужем одбору? Сва три су питања у смислу предложитеља са већином гласова решена и то после дуге дебате, у којој је бранио своје предлоге г. Ивић, дочим г. Јакић и Урица томе противници беху. Решено је, да се уписани провинцијалци као чланови из тога узрока признаду, што су они поседни-

ци у граници, или у тој земљи рођени, или ту станују, или пак што због својих послова у граници одношаја имају, па су и као стручњаци потребити, да се у виду имајући послови добро обаве; но да даље из провинцијала нитко уписник бити неможе, дочим за граничаре рок уписивања још и даље се продужује, прем ако је свега скупа близу три милиона уписано. Ово је из тог узрока закључено, да што више граничара учествују, зато се може и на 200 форината уписивати под првашњима уветима.

Скупштина реши: да два шира одбора постоје, а то један у Сиску, други у Земуну и сваки одбор из 12 чланова. За земунски одбор именовани су: г.г. В. Васиљевић, М. Ивић, Коста Поповић, И. К. Сопрон, Вићентије Ристић, Милутин Живановић, И. Д. Николић, Б. М. Вајферт, Ј. Хубер, Гавро Барако, Хорват и Панаотовић, ова два из Митровице. Треће питање буде решено: да при сваком већању ужег одбора најмање три граничарска противу два провинцијална гласа присутно бити морају, и да се глас г. Амброза барона Враницана као изабраног председника неможе за граничарски сматрати. Исто тако буде решено: да се глас изабраног подпредседника г. А. Јакића само као провинцијални глас може сматрати. Као што сам чуо г. барон Враницани примио се је председништва и жели, да се што пре одбори конституирају, услед чега су одборници на састанак за 23. о. м. позвани.

Оволико о тој врло живосној скупштини, која тек што је постала, позорност већ на се обратила тако, да су чланови некојих других друштава у Сиску похитили, да, ако је могуће фузију са граничарским друштвом склопе. Но забадава дођоше, јер о томе нико ни говорити није хтео. Рад је започет, желимо да му за онај случај, ако се шуме раздавале и друга подuzeћа започела буду, сретан успех буде. Јер покрај све вике некоје наше госноде, која и незнају о чему се говори, исповедам, да је боље да та подuzeћа у граничарске руке падну, већ да се туђини с нашим благом и нашим радом богате. Је ли пуждно да се шуме продају или не, о том питању могу разна мњења бити, али никако не може се допустити, да онај с разбором мисли, који жели, да се тај поса конзорцији из границе не повери, ја хоће тобоже у корист границе да говори.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	14.	15.	16.	17.	18.	19.
	Јулија					
Дукат цесарски	5.90	5.90	5.92	5.93	5.90	5.91 ^{1/2}
Сребро	121.75	121.75	121.75	121.75	121.50	122.50
5% металици	63.40	63.55	63.55	63.60	63.65	63.45
Ови с кам. мај—новем	—	63.55	63.55	63.60	63.65	63.45
5% народни зајам	72.90	72.75	72.85	72.80	72.90	72.75
Акције народне банке	757.—	755.—	754.—	758.—	758.—	759.—
„ кред. завода	303.60	304.30	305.—	311.60	312.70	312.90
Ловови 1860. године	104.40	104.—	193.—	104.—	104.50	104.20
Лондон	124.75	124.85	124.95	124.80	124.70	124.75

Пловидба местне лађе до 19. августа.

Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата у јутру.
 Из Београда у Земун, у 7 сахата у јутру.
 Из Земуна у Београд и Панчево, у 7 и по сахата у јутру и у 2 сахата по подне.
 Из Панчева у Београд и Земун, у 10 сахата пре, и у 4 и по сахата после подне.
 Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата после подне.
 Из Београда у Земун, у 7 сахата после подне.

ОПШТА РУБРИКА.

Уредништво не одговара за чланке, који се печатају под овом рубриком.

Уредништву „Гласника!“

У броју 78. „Заставе“ нападнут, ја сам овде приложени одговор на уредништво тог листа још 6. о. м. управлио, но тај одговор још досад бела дана не угледа, тако да сам се изнова на уредника самог, др. Св. Милетића обратио, од кога као од мог пријатеља очекивам, да ће моју жељу испунити. Међутим је пак неки безимени у „Панчевцу“ то нападање похвалио, зато мислим да с мојим одговором не доцним, већ га вама шаљем, да га и ви у „Гласнику“ саопштите, тиме прије, што је крај мене и „Гласник“ нападнут. Ово је моја последња реч прама онаковим писачима, који сакривено иза бусије нападају. Са именом несмију на видик изаћи, јер би иначе свет лако дознао какви људи (!) у ово доба са судбином нашег народа управљати желе, и да су још зеленаши, који се за турске народе намећу. Прем ако Лутер каже да је и то част, сила непријатеља имати, то ће ми сваки допустити, да иза бусије сакривена кукавица непријатељ у правом смислу бити не може; зато недржим, да би частно било са таквима у борбу се упуштати, коју ја иначе не избегавам.

С поштовањем **Ивић.**

Одговор на допис из Панчева у „Застави“ број 78.

У митологији грчкој приповеда се, како је Херкул као дете лежећ у

колевки змију угушио. Само порекло његово сумњу ону одстранити је могло, с којом сам као ђимназиста ту приповетку чито. Но као одрасто човек имам прилику, да с властитима очима гледам још веће чудо, које произвађају не богови или полубогови, већ људи човечијег порекла. „Панчевац“ то велико чудо твори пред нашим очима, али у сажалења достојном положају, јер он или сам или кроз своје помагаче своју славу ширити мора, будући да је број оних лица премален, који његов рад с сопственима очима гледају.

Тек што се роди смионо се баци у гњездо, где се змије легу, које крв нашег народа сисају.

Са досад невиђеном одважношћу он скаче у гњездо калуђера и попова, солдатеске и министарских најмљених слуга, који за новац о пропасти домовине раде. У таквом гњезду тих најмљеника набаса и на мене, како ја у „Земунском Гласнику“ у два чланка „о реформама у крајини“ у славу министарских реформа певам и накнаду у чистом злату и сребру и у орденима примам. Тако барем стоји написано у наведеном допису, где се изриком каже, да писац тог чланка из егоизма на министарску вољу улогу игра, у оном истом допису, који опширно о славним делима „Панчевца“ и о подлом поступању његових противника(?) говори. Земун, Карловци и Варадин сложили су се, да тог младог гороста са утамане; али залуд се труде, јер ће „Панчевац“ све његове противнике, међу које наравно и ја спадам,

победити. Заиста врло је благородно од дописника, што читаоце „Заставе“ уверава, да ће радници „Панчевца“ издурати у њиовим наканама и у њиовом уверењу, јер нас свагдање искуство учи, да се „челични карактери“ кроз умекшавајућу силу звања и кроз кемично спојење са златом у добра оруђа сваке владе преустројити даду и кашто полицајну службу чине, само да се благодарни покажу.

Овде само ово неколико речи дописнику, који је, ако се не варам, још одвећ млад, већ да би независност и постојаност свог садањег уверења засведочити могао, а и једном сталезу припадаје, о ком Кереј каже, да њему се највише приписати мора, ако народи морално падају.

Ко мене од дужег времена познаје и мој рад непристрасно прати, може знати, да ја још никуда на министарску или другу коју команду и за новце писо нисам, ни у оно доба, кад сам још „униформу“, дакле хаљину носио, која ретко кад независно уверење покрива и брани. У садањем мом положају пак ја већ више година јавно радим и нико не може отворено и са именом својим тврдити, да сам ја икад на вољу другог кога писо и радио, па за писање и рад министарске или друге накнаде или отличја добио; пре би ја мого о противноме сваког уверити.

„Панчевцу“ намеравам на другом месту опширније одговорити, зато завршујем.

У Земуну, 6. Јула 1869 год.

НОВА ГОСТИОНИЦА у Земуну, углавном сокаку, позната досад под именом „народна гостијоница, од 20. јула о. г. држи потписани под закуп, и зваће се одсад

„Хотел Европа.“

Јављајући то поштованој овдашњој публици, као и п. н. путницима, уверава потписани сваког, да ће у његовој гостионици гости како у погледу на чистоћу соба, тако и што се тиче укусна јела и пића добро послужени бити. Ова гостијоница сасвим је оправљена и с новим намештајем снабдевена, а при том су цене сасвим умерене. Чаша добра штајнбрушка мерцекот пива точи се ту по 6 новчића.

Сава Бела.

Neuer Gasthof.

Der Gasthof in Semlin in der Hauptstraße, bisher bekannt unter dem Namen: „Hotel National,“ ist vom 1. August d. J. in den Betrieb des Unterzeichneten übergegangen und heißt von jetzt an

„Hotel Europa.“

Indem dieses dem pl. t. einheimischen und reisenden Publikum zur Kenntnis gebracht wird, kann der Unterzeichnete versichern, daß im „Hotel Europa“ sowohl was die Reinlichkeit der Passagierzimmer anbelangt, als auch betreffs der guten Bedienung mit Allem gewiß zufrieden gestellt sein wird. Das „Hotel Europa“ ist ganz neu renoviert und möbliert, dabei die Preise äußerst billig. Es wird daselbst ein Glas gutes Oberländer Märzenbier mit 6 Kreuzer verabfolgt.

Sabbas Bela.

Несрећни сликар.

Новела.

Било је тако у месецу октобру; два сликара путовала су у Напољ.

— Та зашто не ћете к' мени на конак, говорио им је неки честит пустињик. Баш кад није другаче, а ви бар погоните мазге мало брже, да што пре изађете из овога кланца. Имате ли оружја?“

„Ни ножића.“

— Хм, без оружја, ноћу, по сред кршева! До душе и молитва је моћно оружје а и ја ћу се за вас молити, али опет ево узмите“.

Добри старац извуче неки ковчежић.

Овде има неко оружје; пре неколико година оставио га је ваш неки земљак.“

И затворише се врата на колеби а потоњи зраци октобарскога сунца нестају иза снежнога врха Гран-каса, највишег брда Апенинских планина.

„Да видимо шта је у том тајанственом ковчежићу, рече Ернаст. Красан мач . . . Нека хартија! . . . Где шта пише: „Узми га само тада, кад ти затреба живот да спасеш.“ Да мудра савета, рече Ернаст.

Мач је заиста леп.

Три слике од слонове кости китиле су балчак. Била је представљена вера, љубав и нада. Гвожђе, огледало вештачког посла сјајно као сребро а вије се као гуја. Осим тога беше по њему још неких мањих лепих слика.

Путници се задубили и диве се мачу а кад се пренуше беше тамна ноћ.

Помислите само, ноћу, без вође а у оваком опасном пределу.

Рекоше да траже где да преноће; та боља је и жалосна колебица каква, него да су на дохвату зверовима и злим људма — да лудо изгубе главу.

Убезекну их неко звиждање; стајали су као окамењени. Боже помози! Био је пастир планинац са својом стадом; поред њега је ишао велики гаров.

— Еј рођаче, викаше га путници; „хоћеш ли нас примити на конак за ноћас.“

„За ноћас.“ јекну одзив планином.

„За ноћас.“ рече планинац и ухвати гору, који се најезио на мазге.

„Идите десно, све уз кланац, па ћете доћи до ограда, где ја са мојим козама станујем. Ограда је добра, врата су јака; тамо можете без бри-

ге спавати. Немојте само ватру да ложите; могу је опазити дупежи а овде их има доста, па онда . . . онда збогом свете.“

Пастира нестале а из долине зачу друго потмуло звиждање.

Путници одоше путем који им пастир каза. . . Ено их пред кољобом.

„Није пас слагао, ограда је добра, врата су јака али опет морамо бити спремни на свашта. Ову ћемо даску метути овако косо. . . Хм, тако. Један од нас да спава а други да чува. Мењаћемо се свакога часа.“

— Добро, ја пристајем.“

„Лежи ако хоћеш, мени се не спава.“

— Богме хоћу. Знам, хоћу да паднем тако сам сањив. Лаку ноћ, Ернасте! Нека дође ко год хоће, двојица смо а још имамо и мач; пробуди ме после једног часа! Чујеш ли?

Ернаст седе поред свога друга а он је већ био на другом свету.

Мало по мало стане га хватати сан. Почне се напрезати да га растера; зева, трља очи, навија часовник, он избија — заман; гледа како му друг спава — све горе. . . Ватру су наложили и ако пастир опоменуо да то не чине. Она је тињала, пуцкала а он се све више успаљивао.

Сад дође ред на мач. Извуче га из корица, гледа врх, гледа шаре на њему, гледа . . . па се изгуби у мислима далеко, далеко.

Сад га стане занимати његова сопствена сенка. Светао пламен, што је таласајући се тињао, играо се њиме. По глави му се вртела множина непојамних, растојених мисли, као тамне слике испред „чаробна жишка.“ и глава му беше све тежа а он све сањивији.

У један мах, учини му се као да чује пастирово звиждање на близу код колебе. учини му се да чује како гаров режи.

Разбуктела ватра поче се већма светлети, тајанствено се преобрази, промену пет-шест пута боју, полете у вис, раздели се, нестале је. . . На место ње стајала је пред Ернастом грдна провалија, а из вечне тмине те провалије продирала је слаба светлост светлећива жишка.

Ернаст не наже да у провалију загледа. Где! . . . трже се . . . мач, што га је мало час узео стеже а нежна слонова кост прскала је под снажним стиском снажне руке Ернастове.

На далеко дну бездана тога комењао се рој грабљивих дупежа. Били су одевени као личинари и оружја-

ни сабљама и пиштољима као прави разбојници.

На челу тога роја, била је матица — планинац пастир; а поред матице, поред планинца, ишао је грдан црни трут — планинчев гаров. Сва чета се упутила месту где путници бораве.

Ернаст се запти да не дише скупи се у клупче а мач још боље стеже. У тај мах осети, да га је пастир снажним рукама зграбио и да га провалији вуче а он не може ни да се макне а камо ли да му се противи. И у мах му се указа дуг, слабо осветљен ходник. Пастир му даде заповеднички знак да иде за њим а Ернаст му се повинова. Руке му беху слободне, он погледа с поуздањем у мач, ступа га под одећу и насмеја се. Сам није могао да појми, како то да се он покори вољи тога пастира и опет је ишао за њим а није питао куда?

Дођоше до неке решетке. Пастир зазвони трипута; решетка се отвори. Почеше се пенати уским, вијугастим степенима, који их изведоше у велику, слабо осветљену избу.

Ернаст виде ту дупеже где банче а на поду је лежао неки старац у ланцима окован. На седој бради несрећнога старца светлела се по која бистра суза.

Кад уђе Ернаст поћипаше дупежи и пограбише оружје.

— Господо,“ рече пастир подлим, промуклим гласом; „ево вам доводим ваљану пљачку, овај има сијасет новаца.“

„Да рече Ернаст, „али има и мач, да ти црну душу пошље њиме ђаволу госи њеном.“ —

Мач погоди по средерца жива.

— И чу се страшан јак из колебе; и чуше се страшније речи: „Ернасте! брате! . . . убише ме. . . Несрећни сликар! У сну је убио свог најбољег пријатеља.“

Превео Ђ.

Из живота једног циганчета.

У Букурешту, у Цицици красну врту, који је дању празан а ноћу игралиште шарене гомиле, што је дошла да се весели — у томе врту стајаше једнога лепога јутра циганче, на које завидљиво погледаху другарице. А и по који, што мимо њу пролажаше, застајкиваше и зачуђено гледаше гараво дете. У Букурешту има циганчица сијасет; али нико још не виде таких паучици на таким ногама; паучице од пра-

вене кадиве па златом извезене и окићене мерцанима и бисером. Па од куд така скупоценост на ногама те цурице лепе?

У Влашкој престолници има много великаша, којих црномањаста боја и слични тип лица казују, да им у жилама крв тече, и ако су ради, да докажу да је боја њихове крви другојачија, него у осталих људи . . .

Цигани су поетичан народић, вештаци од природе, сиромаси, са свих страна кињени, па и опет су одадени нечим, што их над спољном невољом уздиже. Најтежи посао не руши им веселост, али су вољнији да не раде тешке послове. Ово важи понајвише за влашке цигане, ма да су у истину једни исти ма где да су на дому своје; ако имају једну лубеницу, мало „мамаглије“ (куља, мамаљуга), нешто дувана, можда и чашицу ракије — е, онда су пререћни. Кад раде певају и пуше, јер су тако навикли или је потреба така; њихова песма не може се упоредити са руском народном песмом и тужном монотонијом њеном; њихова се песма не може упоредити ни са детињском једноликошћу црначких песама у којима душе нема; њихова песма није ни руска ни црначка, али нас опомиње на обе. Цигани су мезимчад природина. Људи су леви и кад остаре, а цуре, разуме се, док не дорасту а и неко време после тога; тежак посао и чемеран живот са сиромаштва на које су осуђени, неумољиво руши њихову лепоту, која очарава. Њих је тешко описати, јер се не могу упоредити ни са којим народом. Стас им је правилан и витак, имају густу, црну косу, зубе који су као снег бели, лепе румене усне а ледена сјајност њихових очију нигда не потамни. Израз њихова лица променом својом казује ти чудновату смесу од дивља страха и меланхоличких снова, од лукава подсмеха и безазлености њихове. Али што те чудновато привлачи и што је за скулптора неисцрпиви извор — то је драж њихова држања и покретања. Циганска игра и свирка не може се упоредити ни са чим; јер, то није „красно-укочени“ меније нити какав унакараћени контртанц Шта су хваљене играчице што балет играју, на спраму дивне, ђаволасте лепоте циганчади, што играју! Шта је вештачко певање на спрам песме славујеве! Шта су солфеџе певачице што пева колоратуре, на спрам шевциркутања. Али на њима лежи проклетство и презрење а од тога их није

могло ништа искупити, па ни лепота њихова Бојаркиња ће признати лепоту земаљкиње своје, ма да је и изнижег реда; али никад не ће рећи да и прљаве, презрене циганке могу бити лепе. Па и опет јесу. И најстрожији критичар признаће, да им је тело „благороднога“ кроја; њихово лице казује нам још боље својства њихова. Заман ћете тражити плавих очију и погледа пуних унутарње дубине; заман ће те тражити грчки нос или накалупљених, живописаних — хоћу раћи живописних уста, која су у стању да се за сваки израз другаче наместе. У њих су усне господске боје и увек само једно зборе; оне гору за пољупцем и уживањем, коме се у наруч бацају са детињским ускликом и безазленошћу за коју Евине ћери ништа не знају, од како им је прабаба јабуку загризла. Очи су им јасне, лепе бојом и изгледом, али светлост њихова погледа не може да греје. Њихов поглед може да севне као у грабљива зверу, може да буде ладап и оштар као сечиво у јагагана, може да блесне зраком или да запламти и да изгоре у страсти — али полако не греје никад.

Аница беше право дете свога порекла, дете у истину, јер јој тада беше тек дванаест година а то је доба кад су циганске девојке најлепше — ма да нису сасвим дорасле. Она скакуташе и играше, смејаше се и певаше од јутра до мрака на било време лепо или рђаво. Кад у јутру рано из пећине у којој је са својима преноћила помоли главу са коврџастом косом и осмехне се на плаво небо, тада је више нико не виде а кад кад по цео дан ни вруће мамаглије не окуси.

Беше красан летњи дан. Тог дана после подне тискаше се Аница са другарицама својим пред Цицицом, тамо где обично стају кола и где се уздиже господска палача кнеза Кастаки Гика. У тој палачи беше стан турскога послаништва, које је требало са заступницима осталих шест сила да већа о будућности земаља, што су на Дунаву. Многи кола са охолом Арнаутима до грла у злату и са слугама богато обученим — зврјаху пред палачом. Аница се увесељаваше шаренилом тим и гледаше зачуђено где сви ти лепо обучени људи седе са кочијашем или натраг а у колима сеђаше обичан човек у простом црном оделу. Из радозналости она се прогура ближе вратима. У тај мах сиђе се с кола млад човек, који кад види Аницу стаде. Њега изненади дивља лепота,

која га очара. За тим јој баци златан новац смешећи се и уђе у палачу.

Али Аница се не маче с места. Она га отирати погледом а за тим погледа на поклон, што јој у руци беше. Она још никада не виде дуката у руци својој а сада јој то својина беше. Она још никада не погледа у тако ватрено око, што те као магнет себи вуче, а сада тај ватрени поглед беше њој намењен.

Тај млади човек беше неки научењак, посланик са запада. Сутра дан оде он у Цицицу. Кад дође на оно место, нађе Аницу. Она беше сама а у коси јој стајаше леп румен цветак. Она се приближи странцу, плашљива као срна из горице, пружи му цветак и нестале је.

Али он ју опет виде. —

Ко хоће да се диви и да позна лепоту и господство Цицица — треба у вече да оде. Крај језера на коме се лака гондола ниша, мимо брежуљак, који се као у каквој лепој слици уздиже над луговитом околином — указује ти се светло море од светила, видиш шарену гомилу како се таласа, чујеш дивљу, бесну свирку како бруји. Широки дуг пут пружио се пред тобоме, па и ако може тисућа њи њиме, опет се чини да је мален за ову гомилу. Са обе стране гору жишци а тако и спред на кући што је у врту и што пред њоме војничка банда извија гласове који те привлаче; мало даље опет стоји једна гомила цигана и чека да и на њих ред дође. Стотинама седе пред кућом и пуше, пију и смеју се; стотинама седе са обе стране гледаћи оне што мимо њи пролажаху и поздрављајући познанике. А између њих иде и таласа са река од светине, којој краја нема. У наоколо госпође у светлом оделу, које шушти, светле униформе, странско ношиво а посред тога јадна одећа просијакова. Али овде престаје свака разлика. Свирка и лепота не да места никаквом другом осећању осим весељу. Погле само, како се унаоколо све светли као сунце, како очи у оне цуре севају, сипају варнице на све стране и гору! Све је живља забава, све гушћа река. Ватрени збори а погледи хоће да сагору. Свирка махом као дивља забруји а махом опет пусти по који гласак тужан и пун чежње. По које лепушкато момче мало се више пригне лепој сапутници, ту се шапћући протера по која речца а образи се зарумене да изгору. Ко је пре сам ишао већ је одавно стекао друштва. А овде а онде одвоји се шап-

Ћући по која гомилица у бескрајан, таман врт. Како ли је свеж и мирисав ваздух! Како ли тајанствено жубори кроз грање! Само кроз грање? Погледај де мало боље тамо, како тамне сенке прате веселе путнике, смешећи се и целујући у блаженим сновима љубавним.

Тог вечера нађе тамо млади странац красно циганче и први пут осети на својим грудма како јој узбуђено срце куца и први пут попи са њених усана пехар рајске сласти — неколико ватрених пољубаца.

И тада јој рече.

„Хајде самном Анице, остани код — а ме, ако ме волеш!

Она клигну главом и паде му на груди.

Он је одведе у палачу у избу, у којој зидови беху застрти а под персијским ћилимима покривен. А што су огледала! Она се с почетка чисто уплаши а за тим опет гледаше у њих и смејаше се. Да весела, да несташна и красна циганчета што стајаше пред њоме у огледалу, — целокупно, од главе до пете. Она се обрташе, скакаше, играше и не могоше се сита нагледати и насмејати салику своје. За тим дође нека госпођа и накити је. Ну, ако то није чудновато. Њу, малу, несташну, гараву Аницу, да послужи таква лепа, велика госпођа. За тим је одведоше столу, који је био пун јела, пића и скупоцена посуђа. До душе, не беше њене љубљене мамагије, али јој је опет пријало. И тада је обукоше, као што се носе угледне госпође. Е, то ти је било да станеш па да гледиш. Кад би у ходу стала на одећу или кад би се морала отворити на два крила врата, да она прође — е, онда смеју не би било краја. Тако прођоше два дана. Трећег дана беше мирнија. У укоченом оделу није могла играти; међу ћилимима и завесама избе њене, другаче јој одјекиваше песма, него тамо на пољу.

„Шта би још, Анице моја? Често би је нежно упитао лепо западњак.

Али она би ћутала и оборила земљи очи црне. Срце јој тражаше нешто а сама не знађаше, шта. Зар не имађаше све, што је пожелела? Зар господство, о коме је пређе тек слутила, није њено? —

Тако прође недеља дана.

Једног вечера красна човечија слика прескочи преко ограда око Аничина нова стана и као сенке не стаде је у тамној улици.

То беше Аница. —

На њојзи беше само кошуљица са скупоценим тракама, али преко ње ништа, само од појаса што имађаше похабану сукњицу, коју је још од пре сачувала. Накит, одело и све играчке, којима се првих дана онако радосно играла — оставила је у папачи; само што имађаше папучице на босим нопама. Папучице су биле баш лепе; Аница их не могоше оставити. Лепших, мањих и сјајнијих папучица није могла имати ни сама царица, али доиста не лепших, ни мањих нона. — Сада стаде пред подрумека врата неке олупане, порушене куће. Пажљиво отури један камен, саже се — нестаде је. У тај мах зачу се одоздо клика и смејање — Аница је код својих, у пећини.

Сутра дан играше она опет смејући се и певајући кроз лиснате ходнике у Цицмицу. Она је знала да ће јој драган доћи а кад он дође, као вихар полете к њему, загрли га и љубљаше га неисказаним жаром, који га опи, те му прекор умре на уснама. — Њена скупоцена кошуљица поцепала се, златом извезене папучице попрљаше се, бисер и мерџани поодпадаше; али њене очи још ђаволастије погледаху но пређе, ноне јој беху још лагахније но пређе. „Да ли ми треба бисер и мерџани да се окитим тиме?“ чињаше се да питају њена уста, показујући руменило усана својих и два реда ситних белих зуба. „Треба ли ми то, да срећна будем?“ А место одговора чуло би се шевино цвркутање — њено весело смејање.

Превео: Ђ.

Српско народно позориште.

Народно позориште приспело је у нашој вароши, где ће као што чујемо до 15. идућег месеца претставе давати. Наше грађанство, знајући за лепу душевну забаву, која му народно позориште пружа, зацело ће се одазвати великом посетом својом. Та лепа је прилика, кад је са уживањем красне забаве уједно и скопчо вршење племенитог и родољубивог дела!

За идућу седмицу овај је репертоар издат.

У недељу 20. јула: „Сађурица и шубара.“ Изворна шаљива игра с

песмама у 4 радње, црпљена из живота покојне иришке слепачке академије. Од Илије Округића Сремца.

У уторак 22. јула: „Нелеска кула.“ Хисторијска драма у 5 радња, од Гардота. Превео Ђ. Еремин.

У среду 23. јула: „Доктор Робен.“ Шаљива игра у једној радњи, од Премареја. Превео Јован Ђорђевић. За тим: „Лек од пуница.“ Шаљива игра у једној радњи. Пошпањемом прерадио Лауш, краљ баварски. Превео Јован Ђорђевић.

У суботу 26. јула: „Гвоздена образина.“ Хисториска драма у 5 радња, од Арнулда и Фурнијера. Превео је Александар В. Поповић.

СМЕСИЦЕ.

(Школски певити) у српским школама и у реали свршени су. У немачким школама и у еврејској држаће се 28., 29. и 30. овога месеца.

(Задружно.) Наша певачка задруга добила је од управљајућег одбора српског народног позоришта следећу допне:

Од управљајућег одбора срб. народ. позоришта у Новом Саду. Славној српско-црквено-певачкој задруги у Земуну.

Управљајући одбор српског народног позоришта уважавајући родољубиво заузимање славне певачке задруге српске око материјалног подпомагања народног позоришта, пославши истоме знатан прилог од 270 ф. ав. вр. испуњује овим своју највијатнију дужност, проглашавајући српску певачку задругу у Земуну за редовног члана српског народног позоришта.

Из седнице управљајућег одбора срп. народ. позоришта држане у Новом Саду 14. јула 1893.

Начелник друштва за срп. нар. поз.

Др. Ј. Субботић с. р.

Ф. Оберкнежеввић с. р.

(Личне вести.) Господин генерал Книж отпутовао је у војени стан код Брука на Литави — Г. др. Св. Милетић дошао из Бузијана преко Вршца био је ономад овде у Земуну. У суботу отпутовао је пут Новог Сада. — Варошки звануке г. др. Радојчић у четвртак је са сесачком лађом отпутовао у Хрватску да се мало проведе. Осуствоваће десетак дана, па ће се вратити у друштво са нашим градоначелником г. мајором Бахом.

ПРЕТПЛАТА.

Претплата на „Зем. Гласник“ од јула стане

до конца септем. на ф. 1.25

децембра „ 2.50

за Србију је тромесечна цена 15 гр.